

Императорътъ лежеше възнакъ на каменния подъ. Тъмни локвички блестѣха върху плочкитѣ подъ трептящата свѣтлина на борината. Калоянъ се загледа за мигъ въ тѣхъ, сякашъ не можеше да отгатне какво означаватъ. Следъ това стори две крачки къмъ тѣлото и се наведе надъ него. Посегна съ ржка, но я отдръпна. Не посмѣ да го докосне.

Тѣй хубаво и спокойно бѣ лицето на мъртвия императоръ. Като че бѣ заспалъ... Само голѣмо кърваво петно браздѣше челото и страната му.

Ядътъ на царя утихна. Предъ ведрото величие на смъртта той усѣти, какъ изведнажъ всички земни мъжки и тревоги бледнѣятъ и издребняватъ...

И този човѣкъ бѣ живѣлъ, бѣ обичалъ, страдалъ, жадувалъ, бѣ копнѣлъ по земна слава и земни блага, бѣ изкачилъ върха на свѣтовната суета, бѣ изпилъ чашата на всички унижения и горчилки...

А ето сега лежеше спокоенъ и тихъ, отпусналъ мъжка дѣснаца, калена въ сурова бранъ, склопилъ очи, жадни за красотитѣ на земята...

Калоянъ дълбоко въздъхна. Наведе глава и тихо излѣзе. На стражитѣ заповѣда да заровятъ тѣлото, нѣкъде гдето никой не би го намѣрилъ. Но само никой да не ги види и никой да не узнае. Инакъ отговарятъ съ главата си. Следъ това излѣзе внѣ, сломенъ и отчаянъ, съ приведено тѣло и морно отпуснати ржце.

Когато пресичаше двора, запжтенъ къмъ палата, единъ стражъ изтича къмъ него. Съобщи, че сж уловили странника-монахъ, тъкмо когато приближавалъ Хемскитѣ проходи. Претърсили го и намѣрили въ него писмо отъ пленника до брата му.

Царьтъ плесна ржце отъ изненада. Тъкмо сега щѣше да узнае тайната за внезапното откъсване на Аспиета отъ съюза.

— Писмото! По-скоро писмото!

— У менъ е, господарю, заповѣдай... А да доведемъ ли монаха? Той е затворенъ въ главната кула.

— Не. Не сега. После... Дай писмото...